

SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová
A sežehly
je plameny

 HARLEQUIN®
TM

MAISEY YATESOVÁ

A SEŽEHLY
JE PLAMENY

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

na příbězích se společným „jmenovatelem“ něžného romantického citu mě baví „ten zbytek“. Tedy kulisy, do nichž autorky dokáží příběhy zakomponovat. Tak například tento měsíc hned dvě povídky mají kriminální charakter – začínají únosem, dokonce i na vraždu tam dojde. Které že to jsou? Mou svobodu za tvou od Jackie Ashendenové a Pod plnými plachtami, kterou pro Vás napsala Amanda Cinelliová.

Jedna povídka je tak trochu podobenstvím o zlu, jež možná není úplným zlem, ale vždycky číhá hned vedle. Maisey Yatesová ji pojmenovala A sežehly je plameny. Symbolická jsou i jména tří královských bratří, kolem jejichž osudu se děj točí. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi – to byl ten, co vstal z mrtvých (ale to už jsem prozradil moc!).

V Nebezpečně návykových nocích od Abby Greenové budete mít možnost se začíst do rodinné ságy – jde totiž o druhý příběh ze série o bratrech Marchettiových. No a příběhy Jak se krotí playboy od Michelle Smartové a Proti jeho pravidlům, jež sepsala Melanie Milburneová, mají zase společný určitý typ hrdiny. Bohatého a lehkomyšlného muže, který si chce jenom užívat... tedy až do chvíle, než zjistí, co je v životě opravdu důležité.

Ale to Vy přece dobře víte...

*S láskou
Váš Harlequin*

Maisey Yatesová

**A SEŽEHLY
JE PLAMENY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Majesty's Forbidden Temptation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7869-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7870-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7871-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„No, myslím, že podle těch dokumentů je to jasné. Manželství je jediná možnost.“

Alexius de Prospero, Lev z Temného lesa, naděje svého lidu, král lirijský, se podíval na malou, obyčejnou dívku s kudrnatými vlasy. A protože stál a ona trochu vyděšeně seděla ponořená v romanticky kytíčkováném křesle, vypadal ještě vyšší a důležitější.

Popravdě, Tinley Markhamová vždycky s těmi kudrnatými vlasy vypadala trochu rozcuchaně. V den, kdy domluvili její zasnoubení s jeho mladším bratrem, všichni doufali, že se časem promění v něco trochu uhlazenějšího a vhodnějšího pro úlohu lirijské princezny.

Jenže to se nestalo.

Dionysus zemřel dřív, než se vůbec mohli vzít, což ji přesunulo z kategorie *budoucí princezna* do kategorie *nechtěná chráněnka*.

Dionysova smrt také uspíšila demisi jejich otce, protože jeho zdraví se rychle zhoršilo poté, co jeho nejmladší syn tak tragicky zahynul.

A z Alexia se rázem stal král.

Jeho povinnosti jako krále nesnesly odklad, zatímco tahle záležitost s Tinley ano. Její otec byl po smrti, a protože byla dcerou jednoho z nejmávanějších rádčů starého krále, její blaho bylo pro něj velmi důležité.

A teď už ví, co stálo v závěti, již po sobě její otec zanechal.

Alexius svého otce miloval. A jejího otce měl také velmi rád, ale nedá se říct, že by jeden nebo druhý byl právě příznivcem moderní doby. Ne. Ve skutečnosti byli oba spíš tak trochu myšlením ve středověku. Pro Alexe to nebyl žádný problém. Až do teď. Teď, když Tinley už brzy oslaví třiatřicáté narozeniny a tím překročí předepsanou hranici pro vstup do manželství, je to problém. On je totiž ten, kdo jí musí najít manžela.

Následky selhání v této oblasti by byly nepřijatelné.

A on přísahal, že se o ni postará. Jeho otec byl už na smrtelné posteli a bylo to čerstvě po Dionysově nenadálé smrti, tak Alex neprotestoval.

Král Darius byl obdařen třemi syny. A pouze jeden z nich přežil až do konce jeho dnů. Jen jeden jediný měl šanci zdědit královský trůn, vzhledem k tomu, že kromě Dionysa byl již po smrti i Lazarus, o kterého přišli dávno předtím. A smrt obou ležela na Alexových bedrech.

Prvorozený královský syn byl sice při narození prohlášen za dědice trůnu, jako to je zvykem v mnoha jiných monarchiích, ale vzhledem k mnoha letům válek a zkorumpovanému vedení tu byla i jiná tradice.

Ostatní potomci královského rodu mohli kdykoli vyzvat právoplatného dědice a o trůn s ním bojovat. Takže ačkoli se Alex jako následník trůnu narodil, oba jeho bratři ho mohli v průběhu života vyzvat k boji – a vítězi, poslednímu, kdo zůstal naživu, nebo poslednímu, kdo se podvolil, by připadl trůn. Nebo tu byl Temný les.

V něm by strávili jeden týden a ten, kdo by to poslední vzdal nebo kdo by z něj vyšel živý, by byl jmenován králem.

Lvem z Temného lesa.

A šeptalo se, že Alexius už jako malý hledal způsob, jak si s potenciálními konkurenty poradit.

Král Darius ho nikdy z ničeho takového neobvinil, ovšem Alexova matka...

Všechno se změnilo a od té chvíle už Alex cítil, jak se mezi ním a jeho matkou zvětšuje propast. A také jaké napětí to přineslo do vztahu jeho rodičů.

Co kdyby býval Lazara lépe hlídal? Co kdyby zastavil Dionysa té noci, kdy se opilý vydal do Lesa, místo toho, aby se soustředil na své vlastní sobecké zájmy?

Co kdyby.

Někteří uctívali Alexe jako boha. Nakonec, postavil se výzvě. Jiní si mysleli, že je nezodpovědný. Muž, jenž dovolil, aby ti, které měl na starosti, skončili tragickou smrtí. Muž, jenž se možná už narodil jako bezcitný netvor posedlý touhou po moci.

Alexius se nikdy nedověděl, co z toho si myslí jeho otec. Ale ten mu za to s jasnou naléhavostí v hlase řekl, že Tinley je teď jeho zodpovědnost, protože její otec už nežije a její matka se o svou dceru nikdy příliš nezajímala.

Myslel jsem, že si vezme Dionysa. Že tím uctíme památku jejího otce, toho, co všechno pro tuto zemi udělal. Ale byla vhodnou ženou pro náhradníka, ne pro krále. Je to křehká dívka. Jemná. Potřebovala tvého bratra. Její otec si přál, aby se vdala, a majetek i peníze jsou na to vázané. Najdi jí manžela. Zajisti, aby měla všechno, co potřebuje.

Alex o Dionysových úletech neřekl ani slovo, protože co by to mělo za smysl? Král byl jako slepý, když přišlo na jeho nejmladšího syna. Nic jiného neviděl, ani to, že by Dionysovo sobecké chování mohlo Tinley ublížit.

Ale požádal Alexe, aby se o ni postaral, a on to udělal.

Postaral se o to, aby mohla chodit na prestižní univerzitu, kde získala titul v oboru sociální práce. V současné době pracovala pro charitu, a on věděl, že peníze pro ni osobně znamenají jen velmi málo, ale oceňoval, co pomocí nich může dosáhnout.

Hodiny už ale tikaly opravdu nahlas. Tinley se musela vdát do třiadvacátých narozenin. Pokud by se tak nestalo, peníze jejího otce by připadly nejbližšímu mužskému příbuznému.

Zdálo se mu směšné, že se jeho otec domníval, že by se mohla hodit k Dionysovi. Alex si to tedy nemyslel. Tinley si ovšem z jeho nejmladšího bratra udělala idol. Milovala ho, způsobem, jakým štěně miluje svého pána. Nebo tak mu to alespoň připadalo.

Neměla ani ponětí, že se tahá s jinými ženami a šťastně za ním chodila jako ocásek, záplava kudrnatých zrzavých vlasů a čistá oddanost.

Alexovi se z toho tehdy dělalo špatně od žaludku.

„Ano,“ pronesl pevným hlasem. „Rád jsem ti umožnil žít, jak chceš, ale za poslední čtyři roky ses zdá se k manželství nepřiblížila ani o kousek, od tvých osmnácti se nic nezměnilo.“

„V osmnácti jsem byla zasnoubená,“ podotkla Tinley klidně.

„To už jsi byla dávno předtím.“ Alexius se rozhlédl po domku uprostřed lesa, který tak trochu vypadal, jako by někdo ledabyle složil k sobě čtyři stěny a hodil na to střechu. V každém rohu se krčila hromada košíků s klubičky a něčím, co vypadalo jako nespředená vlna.

Kuchyň samotná, která splývala s obývacím pokojem, nesla jasné znaky častého používání. Na lince ležel čerstvě upečený koláč a vedle něj miska borůvek a všude byla rozsypaná mouka.

I dívka naproti němu měla trochu mouky na tváři.

Jako by ten obrázek staré panny nebyl už tak

dokonalý, vybral si přesně tuhle chvíli veliký, tlustý kocour, aby líně vešel do pokoje.

„Pojďme rovnou k věci,“ pokračoval Alex. „K manželství nejsi o nic blíž než před čtyřmi roky. A já se obávám, že to je nutnost. Nechtěl jsem se ti vměšovat do života víc, než je naprosto nezbytné, ale už není čas.“

Tinley přimhouřila oči. „Co tím myslíš?“

Alex zabloudil očima ke kocourovi.

Tinley se zamračila a vstala z křesla. „Algernon je zachráněný ze špatných podmínek.“

„Nic jiného bych ani nečekal.“

Kocour prošel kolem ní a zamířil přímo k Alexiovi. Propletl se kolem jeho nohou a zanechal mu na nohavicích černých kalhot nalepených pár zrzavých chlupů.

„Vezmi si tu potvoru.“

Tinley si odfrkla a přešla k němu. Její pohyby jen zdůrazňovaly její měkkost, vodopád kudrnatých rudých vlasů se málem dotkl země, když se sehnula, aby zvedla mohutné zvíře. „Nech toho pána na pokoji, Algie. Nesnáší kočky. A slunce. A duhu. A všechno hezké a správné, co na světě je.“

Problém s Tinley – který existoval už od doby, kdy začala rozkvétat v ženu – byl v tom, že byla neuvěřitelně krásná. Alespoň pro něj. Měla měkkou postavu plnou křivek a nespoutané vlasy. Byla nepředvídatelná a neumlčitelná. Měla tváře plné pih a veselé, jiskřivé oči. Její rty byly plné a rády se usmívaly širokým úsměvem, při kterém se jí od očí šířily vějířky jemných vrásek.

Nezdálo se, že by ji to nějak trápilo.

Vlastně většinu času vypadala, že ji vůbec nic netrápí. A Alex měl v sobě nějakou část, kterou to vždy nesmírně přitahovalo.

To bylo ovšem neobhajitelné. On někoho takového

nechtěl ani nepotřeboval. Jeho tělo ovšem mělo jiný názor.

„Musím ti připomínat, Tinley, že jsem král? Jsem *tvůj* král.“

Tinley se otočila kolem dokola, s kocourem stále ještě v náručí. „A já jsem měla být princezna.“

„Jenže to už neplatí.“

Tinley stiskla rty a zbledla. „Ne.“

„Nesnažím se být zlý, Tinley.“

„Samozřejmě že ne. Ty se ani snažit nemusíš.“

V nastalém tichu rostlo napětí a on to tak nechal. Může ho nesnášet, jak se jí zlíbí. Nic to nezmění.

„Takže takhle to je. Vdám se – dostanu své dědictví. Nevdám se – nedostanu nic. A nejen že nedostanu nic, ale všechno dostane můj příšerný bratranec a nejspíš všechny peníze rychle utratí za chlast a za děvky.“

„Přesně tak.“

„No, to je vážně báječné. Ještě něco?“

„Ano. Opustíš Lirii a palác stáhne svou podporu.“

Tinley vyprchala barva z tváří. „To bys mi udělal?“

„Tu závěť jsem nepsal já, ale tvůj otec společně s mým.“

„A co? Jsou oba mrtví a teď jsi králem ty. Jistě bys to mohl změnit.“

Alex nemohl uvěřit, že se s ním tohle *dítě* hádá. Už si ani nevzpomínal, kdy se naposledy něco takového někdo odvážil udělat. „To nejde. Podepsal to předchozí král. A tyhle věci nejsou tak jednoduché. A pokud jde o tebe a tvé blaho, je to věc cti.“

„Rozhodně ne věc náklonnosti.“

„Náklonnost mezi námi pro mne nemá význam. Ale je pro mne věcí cti naplnit slib, který jsem dal otcí. Je potřeba se o tebe postarat. A tohle je způsob, jaký pro tebe žádal tvůj otec. Já to svému otcí dlužím.“

„Proč? Protože se ti ztratili jeho ostatní dva synové?“

Hodila po něm to obvinění a byla tak po velmi dlouhé době první, kdo to udělal. Už jen proto to bylo nezvyklé. A kdyby náhodou měl ve své neproniknutelné železné hrudi slabé místo, bývalo by ho to zasáhlo.

Jenže jemu už nic ublížit nemohlo.

On už nic necítil.

Jeho hnala kupředu jeho vidina cíle. Byl rozhodnutý být takovým králem, jakého jeho země potřebovala. Byl připravený udělat cokoli, co bude nezbytné, aby uctil svou zemi a svého otce.

I on měl nejvyšší čas se oženit, i když on mohl počkat, až mu bude třicet pět. Už si i vybral vhodnou nevěstu. Krásnou, bezchybnou, upjatou dívku z dobré rodiny, která byla pro takovou roli vychována.

Naprostý protiklad impulzivní Tinley Markhamové. Tinley měla samozřejmě možnost stát se dokonale uhlazenou dámou s vytříbeným vkusem, ale ona byla vždycky... no, vždycky nějak vybočovala. Jako jediné dítě Caroline a Barabbase Markhamových prakticky vyrostla v paláci. Ovšem její pozice jako budoucí manželky jeho bratra bylo daleko víc o ocenění zásluh jejího otce než o tom, že by byla vhodnou kandidátkou. Jejich svazek stvrdili smlouvou už před tím, než vstoupila do puberty.

Tinley Dionysa otevřeně zbožňovala, zatímco ona pro něj neznamovala vůbec nic. A proč by také měla? Byla to jen malá holka, zatímco Dionysus, o čtyři roky starší, byl známý playboy s neukojitelnou vášní pro ženy bujných tvarů. Blondaté a bledé nebo černovlasé s olivovou pletí, o to se moc nestaral, hlavně když jich bylo hodně. Také se rád napil.

Pro otce a celou zemi to byl prostě jen veselý chlapec, který ví, jak si užít života.

Alexius jeho temnou stránku viděl, i když se zdálo, že je jediný. Bylo by snadné považovat alkohol a posedlost ženami za hlavního viníka bratrovy smrti.

Jenže Alex tehdy o Dionysových slabostech dobře věděl, a přesto se rozhodl nezasáhnout, když opilý bratr, omámený další kráskou s laníma očima, prohlásil, že jde do Temného lesa postavit se démonům, kteří si vzali Lazara. Měl vědět, že to špatně skončí.

A on to *věděl*. Na nějaké úrovni. Lazarus se v Lese ztratil dva roky předtím, než se Dionysus narodil, a Alex by to měl mít na paměti.

Jenže místo toho...

Místo toho se té noci rozhodl jinak. Stal se obětí své vlastní slabosti. Hodlal uspokojit své vlastní, sobecké touhy. Poprvé v životě myslel jen na sebe.

A skončilo to tragédií.

Jeho otec často říkával, že jeho dva zbývající synové jsou jako dvě strany jedné mince. Uvnitř byli stejní, silní a odolní. Měli stejné zlaté oči jako jejich otec, což mu vysloužilo přízvisko Lev z Temného lesa. To jméno se stalo oficiálním titulem krále.

Ale Alexovi vždy chyběl smysl pro humor. A lehkost. A Dionysus miloval jen to. Byl nakonec pojmenován po bohu pití a hýření.

Byla to jejich krásná řecká matka, kdo jim vybral jména, a odvedla dobrou práci. Až na to, že Lazarus byl mrtvý a už se neměl vrátit.

A Dionysova láska k hýření se stala jeho zhoubou.

A Alexius byl prostě... král. A ten zbytek byly pomluvy, spekulace, a v případě Tinley jen potíže.

Tinley tiskla kocoura k hrudi a na mikině už teď měla hromadu zrzavých chlupů.

„Vážně doufám, že sis umyla ruce, než jsi začala péct ten koláč.“

„Tohle je dům přátelský pro všechna zvířata.“

Ten kocour byl opravdu obrovský tvor, jako by

z Tinleyiny náruče přetékal na všechny strany. „Měla bys pro to zvíře najít nějaký útulek. Vracíš se se mnou do paláce.“

On nehodlal pendlovat sem a tam mezi palácem a touhle jezevčí norou, kterou ona nazývala domovem. Tinley byla jeho zodpovědnost, a tak musela být někde, kde pro něj bude dostupná.

Tinley se zhrozila. „Nic takového neudělám.“

„Jako že neopustíš svá zvířata?“

„Jako že se nevrátím s tebou do paláce!“

„Nemáš na vybranou, Tinley. Dohlédnu na to, aby se poslední přání mého otce splnilo, a to rychle.“

Tinley se zamračila. „A když odmítnu?“

„Tak prostě použiju sílu.“

Zamračila se ještě víc. „No jistě, to jsi celý ty. Tak dobře. Půjdu s tebou. Ale moje zvířata –“

„Snad si nemyslíš, že *tohle* přineseš do lirijského královského paláce.“

„To si tedy myslím. Tvůj táta měl psy.“

„To ano. Psi by *tohle* sežrali.“

„Algie půjde se mnou.“

„Algie,“ zopakoval Alex znechuceně.

„Všichni půjdou se mnou.“

Alex se na ni podezřívavě podíval. „Všichni?“

„Jistě. Peregrine, Alton i Nancy.“

„To jsou všechno kočky?“

„Nebuď směšný.“

Alex viděl, jak jí neústupně ztvrdly rysy. „Omlouvám se, nevím, co na to říct.“

„Peregrine je fretka. Alton a Nancy jsou ježci.“

„Žiji v paláci, ne ve zvěřinci.“

„Myslela jsem, že mé štěstí je pro tebe důležité. Mám svůj život. Vedu charitu. Starám se o záchraněná zvířata.“

„A co takhle kdybys ty klece otevřela a ta zvířata vypustila? Ježci přece na zahradách žijí běžně. Často

jsou slyšet, jak chrastí a funí pod oknem, takže to pro ně musí být báječné místo k životu.“

Tinley zrudla. „Ze všech lidí na světě právě ty bys měl vědět, jak je to venku v lese nebezpečné.“ Zabodla se do něj obviňujícím pohledem zelených očí. A on toho měl právě dost.

„Pošlu své lidi, aby ti sbalili věci.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Chceš si s sebou vzít... všechno?“

„Chci,“ přikývla. „Všechno. Kdybych neměla svou vlnu, nemohla bych plést.“

„Bůh chraň. Nesmíme připustit pletací krizi.“

„Jistě že ne. Ty to říkáš ironicky, ale nemáš ani představu, jak je to důležité. A taky bychom měli vzít ten koláč.“

Tinley se rozhlédla. „Snad můžu vést svou charitu na dálku.“

„Tak to tě potěší, že je v paláci wifi připojení.“

„Vážně? To mě trochu překvapuje.“

„A proč?“

„Protože na tobě není vůbec nic moderního, Alexi.“

Alex zachoval kamenný výraz, ačkoli uvnitř se ho její slova podivně dotkla. Už si ani nepamatoval, kdy naposledy mu někdo řekl *Alexi*.

Jeho bratr mu tak říkal. Všichni ostatní ho oslovovali Vaše Veličenstvo. Nikdo nebyl tak odvážný, aby se k němu choval tak důvěrně. Ale Tinley samozřejmě ano.

Určitě slyšela, jak o něm tak mluví její otec. Alex přešel k oknu domku a mávl rukou. Byl to signál pro jeho muže, aby přišli dovnitř, což také okamžitě udělali. A ve chvíli, kdy už měli sbaleno všechno, co bylo v domě, on a Tinley i s přenoskou s Algiem už ujížděli k paláci, usazení na zadním sedadle černého, naleštěného sportovního auta.

„Nerad cestuje,“ prohlásila Tinley o kocourovi. „Kdyby neslyšel můj hlas, byl by hrozně rozrušený.“

„Tinley, nechápej mě špatně, já tohle nedělám pro své vlastní potěšení. Musíš se vdát.“

„Musím. V tvém světě je to samé ‚musíš‘. A já myslela, že jsem tomu po smrti tvého bratra unikla. Ale zjevně ne. A teď se mě snažíš přinutit, abych se přizpůsobila protokolu.“

Náhle mezi nimi probleskla společná vzpomínka na chvíli, kdy jí – a ne poprvé a ne naposledy – vynadal, že porušila protokol.

Alex si to vybavoval úplně jasně. Byli právě na dovolené na Amalfinském pobřeží. A ona si oblékla plavky, které byly příšerně nevhodné. Byly sice jednoduché, ale měly velký výstřih a vysoko vykrojené okraje na bocích.

Byl z jejího těla jako u vytržení.

A pořádně ho to rozzlobilo.

Pro novináře jsme velké sousto, takže si nás pořád někdo fotí. Musíš na to neustále myslet, Tinley.

A co je na těch plavkách špatného? Nejsou to bikiny a my nežijeme ve středověku! Měla bych snad chodit zahalená od hlavy ke kotníkům?

Jsi budoucí žena mého bratra. Musíš dodržovat určité dekorum.

Pak bys mi možná měl jít příkladem. Co si celý svět pomyslí, když zahlédne na první stránce chloupky na tvém královském hrudníku?

Položila mu ruku na hrud, aby ho odstrčila, on ji chytil za zápěstí. Jejich oči se do sebe zaklesly.

A on se v těch jejích málem utopil. A jasně viděl, že Tinley nemá ani tušení, proč to vypadá, jako by vzduch kolem jiskřil napětím.

Ale on to věděl.

Věděl to, a ona ne. A to byl jediný důvod, proč ji musel pustit.

Protokol s tím neměl co dělat.

„No, je škoda, že ten tvůj protokol nezafungoval, když jsi nechal Dionysa odejít do Temného lesa.“